

CHCI BÝT VE SVÉM OBORU LEPŠÍ A LEPŠÍ, říká záchranář Lukáš Mráček (2. část)

Na 4. ročníku mezinárodní soutěže European CPR Competition 2016, konané v islandském Reykjavíku ve dnech 24. a 25. září, reprezentoval Českou republiku tým zdravotnických profesionálů. Do pětičlenného týmu byl Českou resuscitační radou (ČRR) zařazen na základě výsledků výběrového řízení také záchranář Emergency ÚVN Bc. Lukáš Mráček.

Jak český tým uspěl v mezinárodní konkurenci? Odpověď na tuto otázku, ale také vyprávění o práci záchranáře Lukáše Mráčka v ÚVN i o tom, jaká byla cesta k účasti v soutěži a o soutěži samotné přináší následující rozhovor.

Řekněte si něco o soutěži. Tým byl sestaven, vy jste se stal jeho součástí, co následovalo?

Nedá mi to, abych nepředstavil náš celý tým. Teamleader byl poprvé v historii nelékař – Petr Jaško, který je vedoucím vzdělávacího a výcvikového střediska Zdravotnické záchranné služby Moravskoslezského kraje (ZZS MSK). Dalšími členy byli MUDr. Petr Černošský, ředitel ÚO ZZS MSK Opava, Ivana Rokosová ze Zdravotnické záchranné služby Olomouckého kraje a Radek Mathauser ze Zdravotnické záchranné služby Hradec Králové, všichni jsou instruktoři ERC ALS. Pátým členem jsem byl já.

A jak to celé probíhalo?

V sobotu 24. září se konalo první kolo, kde bylo registrovaných 10 evropských i mimoevropských zemí.

Není to málo oproti předcházejícím ročníkům? Měla jsem za to, že se v minulých letech účastnilo několik desítek týmů. Jak si to vysvětlujete?

Těžko říct, proč byla účast jednotlivých zemí v CPR Competition letos tak nízká. Možná strach, obavy, nevím. Je škoda, že víc zemí nevyužilo možnost srovnání. Chci tím jen říct, že pokud se vám někomu vyskytne v životě nějaká šance, tak se jí chytněte a jděte do toho, nikdy nevíte, kam vás to dostane!

Které země se tedy soutěže účastnily?

Bylo to například Německo, Finsko, Velká Británie, Egypt, Portugalsko, Island. A hlavně Česká republika, která byla v pozici obhájce vítězství z minulého ročníku,

který se konal u nás, v Praze. Čekal nás tedy velice těžký úkol obhájit prvenství.

Jaká byla stanovená pravidla?

Každý tým soutěžil podle zadaného scénáře, na jehož zvládnutí měli všichni maximálně 15 minut. Vše se odehrávalo v anglickém jazyce. Nebyly dovoleny žádné mechanické přístroje určené k nepřímé srdeční masáži, jako je například LUCAS nebo AutoPulse. K dispozici bylo dostupné standardní vybavení jako na kurzech ALS či EPALS. Během scénáře tým obdržel informace o stavu pacienta. Jakékoliv jiné informace potřebné k dalšímu ošetření jsme museli získat na základě vyšetření, případně přímým dotazem na hlavního soudce. Vše sledovali protci.

Co hodnotili?

Byly hodnoceny dva parametry: Technical skills – tedy technické dovednosti. Figurína přesně zaznamenávala frekvenci kompresí, hloubku kompresí a následné úplné uvolňování, srdeční výdej, ventilační objemy a frekvenci vdechů, včetně způsobu zajištění dýchacích cest a potvrzení správné polohy a funkčnosti, čas k první defibrilaci, pokud byla indikována a minimalizování přerušení kompresí jak při střídání, tak při defibrilaci. Velký důraz byl kladen na bezpečnou defibrilaci. Druhou hodnocenou oblastí byly Non-technical skills - netechnické dovednosti. Jednalo se zejména o detailní a striktní dodržování přesně daných doporučených postupů léčby oběhové nestability a náhlé zástavy oběhu, včetně rychlého a přesného

řešení reverzibilních příčin, známých jako 4H a 4T. Porotci hodnotili celkový přístup teamleadra - od rozpoznání zástavy oběhu přes zadávání úkolů jednotlivým členům, strukturování léčebného postupu, informační tok směrem k členům týmu a zpět k teamleadrovi, jasné a zřetelné zadávání úkolů a také diferenciatně diagnostickou rozvahu nad daným scénářem. Takže byla hodnocena vzájemná podpora, timing, vedení týmu, situační povědomí a komunikace.

Dařilo se našemu českému týmu plnit zadání?

V prvním kole jsme měli simulovaný scénář zhoršujícího se pacienta na ER, kam jsme byli voláni jako Emergency medical team k zajištění a stabilizaci pacientova zdravotního stavu a následného správného směřování pacienta. Po našem příchodu již pacient nejevil žádné známky života. V tu chvíli začal náš boj. Jednalo se o simulovaný scénář náhlé zástavy oběhu u dospělého. Dle mého názoru i názoru mnoha ostatních jsme situaci zvládli naprosto perfektně. Tým byl sehraný, každý věděl, co má dělat, postup byl strukturovaný a naprosto správný. Komunikace a vůbec proud informací od teamleadra k jednotlivým členům týmu a zpět byl na výborné. Osud nám ale nebyl příliš nakloněn. Měli jsme totiž, bohužel, v průběhu prvního kola technické problémy na figuríně. A přesto se náš český tým dostal do finále z druhého místa! To, že jdeme do finále, nám bylo oznámeno pár desítek minut před finálovým kolem, na základě kontroly dat z figuríny.

Ve finálovém kole jsme měli za úkol zajistit rozšířenou neodkladnou resuscitaci pediatrického (dětského) pacienta. Scénář byl takový, že čtyřleté dítě bylo přivezeno na ER svým otcem pro kašel a teplotu 38,7stupňů, s alterací vědomí. Stav dítěte si vyžádal profe-

sionální rozšířenou podporu životních funkcí se specifiky pro pediatrického pacienta...

Říkal jste, že jste byli před obtížným úkolem obhájit prvenství z loňského roku, do finále jste postupovali jako druzí. Jak vše nakonec dopadlo?

I přes veškeré naše úsilí jsme si letos prvenství neodvezli – to získal tým Velké Británie.

Mrzí Vás, že se nepodařilo obhájit vítězství z loňského roku? A co bylo na soutěži nejobtížnější?

Každopádně je důležité, že jsme do soutěže šli naplno. Naše účast ve finále je toho dokladem. Být mezi čtyřmi nejlepšími týmy je důvod ke spokojenosti. Já osobně jsem s výsledky naprosto spokojený, poznal jsem mnoho nových skvělých lidí a také kus světa. Co bylo nejtěžší? Absurdně to nebyly odborné záležitosti, ale vše, co souviselo s cestováním až na místo dění – starost aby navazovaly lety, aby dorazily kufry, aby byla

registrace tak, jak má být... A také angličtina jako soutěžní jazyk. Občas člověk zadržává v kritických situacích i ve svém rodném jazyce, natož v angličtině. Ale byla to soutěž, hra, kterou jsme všichni zvládli perfektně. Stres před takovou soutěží pár minut před akcí snad nemusím zmiňovat.

Co vám soutěž dala?

Považuji to za super zajímavou životní zkušenost. Celého kongresu se zúčastnilo 54 zemí z celého světa, s celkovou účastí jednoho tisíce odborníků. Vnímám svou účast jako velké plus i pro budoucnost, protože chci patřit ve svém oboru k lidem, kteří vědí, co dělají.

Když jsme u té budoucnosti – jaké jsou vaše další profesní plány?

Velkou roli bude hrát další vzdělávání, ostatně v našem oboru to ani jinak nejde. Chtěl bych dokončit magisterské studium - zatím nejsem zcela rozhodnut, jakého oboru. Chci se posouvat na poli urgentní medicíny, dodělat si někdy v budoucnu nově vzniklou specializaci pro záchranáře, věnovat se různým odborným kurzům a přispět ke kvalitní péči poskytované v ÚVN...

A je ve vašich plánech také účast na příštím ročníku soutěže European CPR Competition?

Upřímně, ještě nevím. Česká resuscitační rada dává šanci zájemcům, kteří se ještě soutěže nezúčastnili. A to je velmi dobře, protože tak má účast v soutěži smysl, dokazuje úroveň funkčnosti vzdělávání, poskytuje možnost srovnání i získání nových zkušeností a o to jde. Příští ročník se koná v německém Freiburgu. Rád bych si užil kongres a fandil týmu České republiky! A někdy v budoucnu, až budu zase o něco profesně i duševně výš, zkusím třeba usilovat i o pozici teamleadra.

Mgr. Jitka Zinke

foto: ÚVN

